

Arrest

nr. 327 192 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoort verzoekster op 7 januari 2021, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Haar advocate was aanwezig.

Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 26 oktober 2021 met nummer 262 953 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'de Raad') deze beslissing.

De commissaris-generaal neemt op 17 augustus 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij eveneens beroep in bij de Raad. Bij arrest van 21 december 2023 met nummer 299 317 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend, en wordt de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

Op 2 februari 2024 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Bij beslissing van 21 juni 2024 wordt voormeld verzoek niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en een Arabische moslima te zijn. U bent afkomstig uit Selha maar verhuisde als kind naar Sarafand. U liep er school en begon na uw middelbaar ‘rechten’ te studeren aan de Libanese universiteit te Saida. Na twee jaar diende u uw studies stop te zetten. U heeft nooit gewerkt in Libanon. In 1996 huwde u officieel met HB (O.V. xxx), een Palestijn afkomstig uit Ain el Helwe, die u in Saida leerde kennen. Na uw huwelijk verhuisde u naar Ain el Helwe. Jullie kregen samen vier kinderen: A (O.V. xxx), S (O.V. xxx), So en Sa. Bij aanvang van uw verblijf in Ain el Helwe werd u vaak door andere vrouwen aangesproken op uw uiterlijk, i.c. uw westerse kledingstijl, het feit dat u geen hoofddoek droeg, ... Ook een aantal familieleden van uw echtgenoot maakte hierover soms opmerkingen. Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp. Begin 2018 werd uw echtgenoot toen hij aan het werk was aangesproken door leden van islamitische groeperingen. Ze boden hem hulp en geld aan maar u weet niet wat zij in ruil van uw echtgenoot verlangden. Uw echtgenoot weigerde elke keer enige samenwerking met deze mannen. Uw man zou hiertegen hulp gevraagd hebben bij het Volkscomité maar hij kreeg te horen dat ze niets voor hem konden doen. Op 29 april 2018 zou uw zoon A door vier gemaskerde personen op straat zijn ontvoerd. Uw man zou opnieuw hulp gaan vragen zijn bij het Volkscomité maar zonder resultaat. Uw zoon zou uiteindelijk de volgende dag zijn vrijgelaten. Jullie besloten hierop uw zoon onder te brengen bij uw familie buiten het kamp. Een week later zou ook u met uw echtgenoot en drie dochters het kamp verlaten hebben en uw zoon bij uw familie hebben vervoegd. Uw oudste dochter S werd binnen het kamp ook lastiggevallen door islamitische jongeren die haar aanspraken als ze 's avonds van de unif naar huis ging en commentaar gaven op het feit dat ze geen hoofddoek droeg. Ook uw schoonbroer en schoonzus zouden u geregeld hebben aangesproken op de manier waarop u uw dochter opvoedde. Ze vonden dat ze haar studies diende stop te zetten, dat ze een hoofddoek diende te dragen alsook dat u haar diende uit te huwelijken. Tijdens jullie verblijf bij uw familie zou uw echtgenoot op een gegeven moment zijn opgebeld door iemand die hem vroeg waar jullie waren. Tevens zou hij uw echtgenoot hebben meegedeeld dat in het kamp het gerucht de ronde deed dat hij een spion was. Jullie besloten hierop uit veiligheidsoverwegingen om Libanon te verlaten. Uw echtgenoot regelde jullie paspoorten en visa en op 18 augustus 2018 verliet u, samen met uw echtgenoot en uw vier kinderen, Libanon. Jullie reisden met het vliegtuig via Ethiopië, Bolivia en Brazilië naar Spanje. Vandaar vervolgden jullie met de wagen jullie weg via Frankrijk naar België. Jullie zouden op 3 september 2018 in België zijn aangekomen en op 5 september 2018 verzocht u hier een eerste keer om internationale bescherming. Ook uw echtgenoot, uw zoon A en uw dochter S dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Na jullie aankomst in België zouden jullie via uw schoonzus vernomen hebben dat onbekenden bij haar naar uw echtgenoot waren komen vragen.

U vreest alles in geval van een terugkeer naar Libanon. U vreest dat uw twee jongste dochters, die ondertussen de leeftijd bereikt hebben om hogere studies aan te vatten, in geval van een terugkeer door uw schoonbroer onder druk zullen gezet worden te huwen in plaats van te studeren. U vreest ook voor uw zoon die reeds werd ontvoerd en het een volgende keer misschien niet zal redden. U hoopt dat uw kinderen hier de kans krijgen te studeren en een toekomst uit te bouwen. U verwees in het kader van uw verzoek naar de documenten die uw echtgenoot voorlegde, i.c. uw Libanese identiteitskaart, de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw echtgenoot en uw dochters Sa en So, een kopie van de UNRWA-kaart, een attest van het Popular Committee en een medisch attest op uw naam aangaande uw psy-problemen.

Op 11 februari 2021 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 2 april 2021. In het kader van dit beroep besliste de RvV in zijn arrest van 26 oktober 2021 tot de vernietiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing. Het dossier werd vervolgens teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Na bijkomend onderzoek besliste de Commissaris-generaal op 17 augustus 2022 vervolgens opnieuw tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2023 bevestigd door de RvV en geniet aldus kracht van gewijsde.

In hoofde van uw echtgenoot, uw zoon A en uw dochter S besliste de Commissaris-generaal tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 2 februari 2024 een tweede verzoek in.

U haalt aan dat u als enige van uw gezin een weigeringsbeslissing kreeg, dit terwijl uw echtgenoot en kinderen werden erkend. U wil niet gescheiden worden van uw echtgenoot en kinderen. Uw dochters gaan nog steeds naar school en hebben u nodig. U alsook uw dochter hebben door de hele situatie veel stress. U kan niet terug naar Libanon omdat uw familie geen geld heeft om u te helpen. Uw familie kent bovendien ook zelf problemen ten gevolge de actuele situatie, i.c. oorlog met Israël. Uw dorp Marwahin is volledig vernield. Naar het vluchtelingenkamp Ain el Helwe kan u evenmin terug, het is er gevaarlijk voor u. U verwijst verder naar de feiten die u reeds eerder aanhaalde en stelt dat de extremisten nog steeds op zoek zijn naar uw man. U vernam dit via uw schoonzus F.

U legde geen documenten voor ter staving van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich enerzijds beroept op het feit dat u als enige van uw gezin een weigeringsbeslissing kreeg, dit terwijl uw man en kinderen hier de vluchtelingenstatus kregen toegekend. U wil niet gescheiden worden van uw gezin; uw kinderen hebben u nodig. De hele situatie bezorgt zowel hen alsook uzelf stress.

Moet hier allereerst worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het feit dat u als enige van uw gezin een weigeringsbeslissing kreeg kan dan ook niet volstaan om thans tot een ander oordeel te komen. Dienaangaande moet worden onderlijnd dat de RvV in het kader van het eerste verzoek van uw echtgenoot kinderen besliste tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, en dit omdat zij bij UNRWA geregistreerde Palestijnen zijn en de RvV van oordeel was dat de UNRWA niet in staat is haar opdracht te vervullen (zie arrest 262.995 d.d. 26/10/2021, arrest 262.999, d.d. 26/10/2021 en arrest 262.953, d.d. 26/10/2021). Echter, u bent een Libanees staatsburger en beschikt over de Libanese nationaliteit. Uw verzoek en aangehaalde vrees dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon; het feit dat UNRWA actueel niet in staat is haar opdracht te vervullen is in casu niet relevant.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal zich in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel uitspreekt over het eventuele bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u liever hier bij uw gezin wil blijven, kan zeker worden aangenomen, doch een uitspraak over een eventuele terugleiding behoort niet tot de bevoegdheid van de Commissaris-generaal noch de scope van het betreffende onderzoek.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige haalt u in het kader van huidig verzoek nogmaals aan dat u niet terug kan naar Libanon /Ain el Helwe, dit uit vrees voor de extremisten die nog steeds op zoek zijn naar uw echtgenoot. Omwille hiervan loopt u eveneens gevaar in geval van een terugkeer naar Libanon.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek duidelijk en afdoende werd geoordeeld en gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u, en uw echtgenoot, aangehaalde problemen met islamisten in Libanon. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV en geniet dan ook kracht van gewijsde. In het licht van voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze islamisten op heden nog steeds

op zoek zijn naar uw man en dat u aldus ook gevaar loopt in geval van een terugkeer naar Libanon. U komt hier bovendien ook niet verder dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. Dat u dit nieuws via uw schoonzus zou vernomen hebben, kan hier in alle redelijkheid geen ander licht op werpen. Los van het feit dat ook dit een loutere bewering betreft, mag het duidelijk dat uw schoonzus bezwaarlijk als een objectieve informatiebron kan beschouwd worden.

Waar u hierbij nog opmerkt dat u niet terug kan naar het vluchtelingenkamp Ain el Helwe moet voorts worden opgeworpen dat, los van het feit dat aan de beweerde problemen met extremisten hoe dan ook geen geloof wordt gehecht, u zich als Libanees staatsburger eender waar kan vestigen in Libanon. Dat u niet terug kan naar Ain el Helwe betekent hoegenaamd niet dat u niet kan terugkeren naar Libanon.

Wat uw verwijzing betreft naar de algemene situatie, dient voorts te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient zulks in concreto aan te tonen maar blijft hier in gebreke. Dat uw familie geen geld heeft om u te ondersteunen, betreft een probleem van louter socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse conventie. Bovendien betreft ook dit een blote bewering die u niet weet te staven. Moet immers worden opgemerkt dat u ook voordien, voor uw vertrek uit Libanon, de mogelijkheid had u buiten het kamp Ain el Helwe bij uw familie te vestigen. U brengt thans geen concrete elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Dat uw dorp Marwahin volledig vernield is, kan evenmin een ander licht werpen op de eerdere beoordeling, temeer daar u vanaf uw 10 jaar woonachtig was in Sarafand. Nadat u met uw gezin voor uw vertrek uit Libanon het kamp verliet, vestigde u zich drie maanden in Baisariya bij uw nichten. Uw moeder en broers waren woonachtig in Sarafand. Nergens blijkt uit uw verklaringen nu dat uw familie niet langer op deze plaatsen verblijft.

Dat de situatie in Zuid-Libanon ten gevolge de actuele veiligheidssituatie met Israël problematisch is, wordt op zich niet betwist. Moet evenwel worden opgemerkt dat de situatie niet van die aard is dat voor het volledige Libanese grondgebied kan worden gesteld dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 20 februari 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_veiligheidssituatie_20240220.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land de voorbije 10 jaar getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, die de politiek verder polariseerde, een massale vluchtelingencrisis teweegbracht en sektarische spanningen deed stijgen. De twee Libanese politieke kampen behouden evenwel een politieke dialoog. De grootste militie, Hezbollah, heeft geen belang bij een binnenlands conflict.

Sinds 8 oktober 2023 raakte Libanon ook betrokken in de oorlog tussen Israël en Hamas, wat een nieuwe fase inluidde in de langdurige impasse tussen Israël en Hezbollah. Zeventien jaar lang had wederzijdse afschrikking voor een wankelende kalmte gezorgd, maar sinds Palestijnse Hamas-militanten op 7 oktober vanuit Gaza een grootschalige aanval uitvoerden op Israël, zijn de spanningen aan de grens tussen Libanon en Israël gestaag toegenomen. Er is sprake van dagelijks raketvuur en droneaanvallen over de Israëlisch-Libanese grens tussen de Israeli Defence Forces (IDF) enerzijds en Hezbollah en andere gewapende groeperingen (al-Quds brigades van de Palestinian Islamic Jihad, al-Qassam Brigades van Hamas en al-Fajr militie van al-Jama'a al-Islamiya (Islamic Group)) anderzijds. De aanvallen van het IDF concentreren zich voornamelijk in een zone gelegen op 10 à 15 km van de zuidelijke grens, hoewel nu en dan ook regio's dieper landinwaarts getroffen worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat hoofdzakelijk de zuidelijke provincies al-Nabatieh en Zuid, en in het bijzonder de districten Bint Jbeil, Marjayoun, Hasbaya (al-Nabatieh) en het district Sour (Zuid) in toenemende mate getroffen werden door de Israëlische aanvallen. Deze districten strekken zich uit langs de zuidelijke grens van Libanon. Niettegenstaande de wederzijdse aanvallen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn, en voornamelijk militaire installaties aan beide zijden treffen, zijn er aan beide kanten ook burgerslachtoffers gevallen. Verder is er sprake van interne ontheemding in de zuidelijke grensregio. Tijdens de verslagperiode was opnieuw slechts een fractie van het geweld gericht tegen burgers. Het aantal doden viel voor het merendeel te betreuren in gevechten tussen strijdende partijen en niet bij geweld jegens burgers. Het aantal (burger-)doden is echter wel hoger in vergelijking met de voorgaande jaren. Dit wordt verklaard door de Israëlische luchtaanvallen sinds 8 oktober 2023.

In de overige gouvernementen betrof het merendeel van het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld crimineel en sektarisch geweld, waarbij doden en gewonden vielen (hoofdzakelijk criminelen en militairen).

Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn, sinds 2020 sterk steeg en dat deze trend zich in 2022 en begin 2023 voortzet. Het meeste clangeweld vond plaats in het gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende sjiiitische clans wonen die de facto milities vormen. Het aantal burgerdoden bij dit geweld is beperkt.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2023 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden vrijdeld.

In 2023 laaide het geweld in Ayn al-Hilwe op. In de overige Palestijnse kampen bleef de veiligheidssituatie tijdens de verslagperiode evenwel relatief stabiel.

Op 29 juli 2023 brak geweld uit in het kamp nadat een lid van Fatah een lid van al-Shabab al-Muslim had beschoten. Ter vergelding vielen gewapende strijders het hoofdkwartier van Fatah in het kamp aan en stichtten er brand. Daags nadien vochten islamistische facties tegen leden van Fatah. Die dag werd Abu Ashraf Al-Armushi, hoofd van de PNSF in de regio Saida, gedood in een hinderlaag, vermoedelijk van strijders behorend tot al-Shabab al-Muslim. De dood van al-Armushi leidde diezelfde dag nog tot een escalatie van geweld in het kamp. In de daaropvolgende dagen braken zware gevechten uit tussen beide partijen. Na bemiddeling door de Libanese regering raakten de strijdende partijen het op 3 augustus 2023 eens over een bestand.

Na een maand wapenstilstand braken begin september 2023 opnieuw confrontaties uit. Bij deze gevechtsronde, van 7 tot en met 14 september 2023, waren Fatah en de islamistische groeperingen Jund ash-Sham en al-Shabab al-Muslim betrokken. Op 14 september 2023 trad een nieuw staakt-het-vuren in werking. Tijdens de weken volgend op het bestand bleven de spanningen hoog, vonden kleine schendingen plaats maar leefden de betrokken partijen de wapenstilstand grotendeels na. Vanaf 25 september 2023 ontplooidde de PJSF zich met 45 soldaten op verschillende strategische locaties in het kamp om te waken over het staakt-het-vuren. Het staakt-het-vuren hield de verdere loop van 2023 stand hoewel de onderliggende spanningen bleven. Met het uitbreken van de oorlog tussen Israël en Hamas op 7 oktober 2023 verdween de interne strijd in het kamp naar de achtergrond. Sinds de Israëlische aanvallen op Gaza heeft Fatah, in samenspraak in samenspraak met de gevestigde islamistische facties stappen ondernomen om de Palestijnse facties in het kamp te verenigen. Er werd een overeenkomst bereikt over de oprichting van een bilateraal mechanisme voor onmiddellijke communicatie in geval van conflict.

Bij de twee golven van geweld in respectievelijk juli-augustus en september 2023 vielen in totaal honderden gewonden en 30 doden, in hoofdzaak strijders maar eveneens burgers. Een vierduizend burgers raakten eveneens ontheemd.

Gelet op het voorgaande blijkt dat er dat de mate van willekeurig geweld in uw regio van herkomst, Sarafand, niet van die aard is om te besluiten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar deze regio louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2, § 1 en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsplicht.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, b) en c) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsplicht.

2.3. De verzoekende partij betwist de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing. Ze gaat ook in op haar gezinssituatie en de algemene situatie in Libanon. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: beëdigd vertaalde kopie van het huwelijkscontract van verzoekster en de heer H.B, e-mail van 17 april 2024 van haar raadsman aan het CGVS, Screenshots uit de gedeelde video, een foto van de verzoekende partij voor haar familiewoning, de registratieakte van de familiewoning en de registratiefiche van verzoekster en haar gezin bij UNRWA.

3. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 26 november 2024 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin ze onder meer ingaat op de actuele veiligheidssituatie in Libanon aan de hand van diverse krantenartikelen en persberichten van onder andere de Verenigde Naties. Ook citeert ze het persbericht dat de verwerende partij op 2 oktober 2024 op haar website gepubliceerd heeft.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat de richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Wanneer aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een volgend verzoek is voldaan, moet dit verzoek – zoals artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32 verduidelijkt – ten gronde worden onderzocht overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, dat de fundamentele beginselen en waarborgen bevat die van toepassing zijn op verzoeken om internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, C 921/19, pt. 38).

6. Beoordeling

6.1. In het kader van het thans voorliggende tweede beschermingsverzoek, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 106-113).

In het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat een behandeling van het voorliggende beroep door de Raad een onderzoek van alle elementen feitelijk en rechtens aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken.

6.2. Met betrekking tot de regio van herkomst van verzoekende partij stelde de Raad in het arrest van 21 december 2023 met nummer 299 317 het volgende:

“In haar aanvullende nota stelt de commissaris generaal dat “Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de spanningen aan de grens tussen Libanon en Israël gestaag zijn toegenomen sinds Palestijnse Hamas-militanten op 7 oktober vanuit Gaza een grootschalige aanval uitvoerden op Israël, zijn. Bijna elke dag hebben Hezbollah-militanten vanuit Libanon antitankraketten op Israël afgevuurd, waarop de Israëlische strijdkrachten gereageerd hebben met vergeldingsaanvallen in de vorm van artilleriebeschietingen en luchtaanvallen. Hoewel de gevechten grotendeels beperkt blijven tot het grensgebied en voornamelijk militaire installaties aan beide zijden treffen, voert de IDF sinds de laatste week van oktober ook dieper in Libanon luchtaanvallen uit, op ongeveer 20 kilometer van de grens. Niettegenstaande deze wederzijdse aanvallen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn, zijn er aan beide kanten ook burgerslachtoffers gevallen. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoekende partij, die afkomstig is van Sarafand; van 1996 tot mei 2018 in Ain Al Helwe woonde; en nadien tot haar vertrek gedurende twee maanden in Besariya verbleef, stuk

voor stuk regio's die niet worden getroffen door de vijandelijkheden bij de Libanees- Israëlische grens, louter omwille van haar aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij loopt wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling”.

Uit het voorgaande blijkt dat in Libanon actueel sprake is van een intensivering van beschietingen tussen Israël en Hezbollah in de Zuidelijke grensregio dat onder meer resulteert in Israëlische bombardementen van voornamelijk Hezbollah stellingen in Libanon maar waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren zijn en ook interne verplaatsingen plaatsvinden.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie en met name de COI Focus van 9 mei 2023 ook dat in de rest van Libanon een sterke stijging werd gerapporteerd van het aantal geweldsincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn en dat deze trend zich heeft voortgezet in 2022 en 2023, dat het aantal burgerdoden daarbij beperkt is, en dat het meeste clangeweld daarbij plaatsvond in het gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende de facto sjiietische milities aanwezig zijn, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in Libanon, gelet op de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de recente intensivering van de Israëlische bombardementen in de Zuidelijke grensregio die gepaard gaat met een weliswaar beperkt aantal burgerslachtoffers en interne verplaatsing van burgers, en de sterke stijging van het aantal geweldsincidenten met burgerslachtoffers elders in Libanon waarbij clans en andere sektarische groepen betrokken zijn, sprake is van twee soorten gewapende conflicten in Libanon in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hoewel het Hof van Justitie zich nog niet heeft uitgesproken over het begrip “internationaal gewapend conflict” kan, wat het gewapend conflict in de Zuidelijke grensregio betreft, geen abstractie gemaakt worden van de betrokkenheid van een buitenlandse mogendheid, met name Israël bij het willekeurig geweld als gevolg van het conflict met Hezbollah in Libanon en van de aanwezigheid van gewapende groeperingen. Verder stelt de Raad vast dat er heden als gevolg van deze beschietingen ook sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld. Dit is actueel evenwel beperkt tot de zuidelijke grensregio en binnen een gebied van ongeveer 20 kilometer van de Israëlisch-Libanese grens, met uitzondering van sporadische incidenten in een gebied en in twee steden die net buiten deze perimeter liggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster lang tijd verbleef in Ain El Helwe en gedurende twee maanden in Bessaryia, maar afkomstig is uit Sarafand, de daadwerkelijke bestemming in geval terugkeer, dat buiten voormeld gebied ligt en dat tot op heden niet is getroffen door Israëlische beschietingen in het kader van het recente conflict met Hezbollah als gevolg van de recente escalatie van het geweld in Gaza.

Wat betreft de sterke stijging van het aantal geweldsincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn elders in Libanon blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg hiervan en bijgevolg ook de mate van willekeurig geweld zeer beperkt is.

Gelet op het voorgaande blijkt dat er heden in verzoeksters regio van herkomst, Sarafand, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij als burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.”

In het kader van de huidige procedure legt verzoekende partij onder andere volgende documenten neer: een e-mail van 17 april 2024 van haar raadsman aan het CGVS, screenshots uit de gedeelde video van een nieuwsfragment waarin haar familiewoning gebombardeerd wordt, een foto van haarzelf voor haar familiewoning en de registratieakte van de familiewoning.

Echter bevestigt verzoekende partij in het verzoekschrift zelf dat haar familie afkomstig is uit Marwahin, de plek waar de familiewoning zich bevindt die gebombardeerd zou zijn, maar dat zij tijdens de jaren van de Libanese burgeroorlog opgegroeid is in Sarafand. De documenten die verzoekende partij bijbrengt, doen geen afbreuk aan de beoordeling van de Raad in het voorgaande arrest, namelijk dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Libanon geacht wordt terug te keren naar de regio waar zij opgegroeid is, namelijk Sarafand. Sarafand dient beschouwd te worden als haar regio van herkomst. Door louter aan te tonen dat haar familie in Marwahin over een huis zou beschikken in Zuid-Libanon dat door bombardementen vernield werd, toont zij niet aan dat dit haar daadwerkelijke bestemming zou zijn bij een terugkeer naar Libanon.

6.3. In de aanvullende nota van 26 november 2024 gaat de verzoekende partij uitgebreid in op de actuele veiligheidssituatie in Libanon, die ze aan de hand van recente krantenartikelen en persberichten toelicht. De verzoekende partij betoogt dat de situatie zeer onstabiel is, dat het conflict zich uitbreidt over het gehele grondgebied van Libanon en dat er verschillende burgerslachtoffers zijn.

6.4. De verwerende partij is niet ter terechtzitting aanwezig en heeft evenmin een aanvullende nota voorgelegd.

6.5. In dit verband wordt erop gewezen dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming, in twee onderscheiden fasen gebeurt. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. In deze eerste fase is krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in deze nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, xxx / CGVS, pt. 29-31 en HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, pt. 54-55).

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte krantenartikelen en rapporten blijkt duidelijk dat de algemene situatie in Libanon dermate is gewijzigd dat dit een nieuw element vormt dat de kans voor de verzoekende partij om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij ook gehoord zou moeten worden over de impact van de actuele algemene situatie in Libanon op haar persoonlijke situatie en individuele omstandigheden, beschikt de Raad heden echter niet over volledige en actuele landeninformatie die nodig is om over te gaan tot een ten gronde onderzoek van het voorliggend tweede beschermingsverzoek en vervolgens, na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van de nieuwe elementen, uitspraak te doen over de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te krijgen.

De Raad verkeert in de onmogelijkheid om op correcte wijze het geheel van de feitelijke gegevens in rechte te beoordelen, met name om in een tweede fase na te gaan of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming, nu het niet beschikt over pertinente en geactualiseerde informatie met betrekking tot de huidige algemene situatie in het land van herkomst, zoals artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist.

Daar de actuele algemene situatie in Libanon niet in rekening wordt gebracht in de bestreden beslissing, gelet op de beperkte landeninformatie die door verzoekende partij en haar advocaat zelf wordt aangereikt, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en de volatiele en onstabiele algemene situatie in Libanon nader onderzoek behoeft, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van de verzoekende partij aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij voorgelegde nieuwe elementen voldoen aan beide door het Hof van Justitie gedefinieerde ontvankelijkheidsvoorwaarden; bijgevolg zijn er ernstige aanwijzingen dat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Het ontbreekt de Raad evenwel aan essentiële elementen om het huidig beschermingsverzoek van de verzoekende partij verder ten gronde te beoordelen en te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 juni 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS